

קציצות

בלתי מתפרקות

לכל מיני יפהפיות מתפרקות הקציצות, שמירשמן הופיע במדור. אני חייבת להבהיר: הקציצות אינן אמורות להיות חזקות ועמידות בפני פיגעי הזמן והאקלים, אך גם צריכות להתפרק. הן בכל זאת מתפרקות משתי סיבות אפשריות: הוספת מים אסורים בלבנדר, להקלת עירבול עיסת הבצילה-ביצה-מלח-לחמניה. מיץ הבצל הענק, הביצה השלמה, ולחות היר-לחמניה המורטבת והסוטה, חייבים להספיק קצת קשה לערבול כך, כי העיסה כבדה, אבל מכבים מדי פעם את המכשיר, דוחפים ומערבבים בעזרת כף עץ, וכך לסירוגין, עד שכל המרכיבים ניקצצו, בעלות ניסיון יכולת לעבוד עם בלנדר ללא מיכסה, כשכף היד מוטת ומכסה מעט את הפתח מפני נתונים אפשריים, היד השנייה חופרת בזהירות עם כף עץ, כי

שיכבה העליונה של העסק. זה לא יקפוז לתיקרה, בגלל כובד הבלילה.

סיבה שניה לפירוק קציצות היא טיפול לא עדין בהן, וטיגון במחבת. מטגנים אותן בסיר ושמן עמוק כמו לציפס. הן לא יספגו בצורה זו יותר שפתן פריכה ומטרי קציצות כרסניות כאלו, זמטילים אותן בעזרת כף עץ, בזהירות, לשמן החם. מטגני גם על כל צד חמש דקות, באש קטנה. הופכים בעזרת שתי כפות. זה הסוד.

כף אחת תומכת בקציצה, וכף שניה הופכת בעדינות זריזה. מרכזן צריך להיות רך מאוד ורטוב, ומשפתן פריכה ומטרי גנת עד צבע חום. עדינות ורגיש, הן מילות המפתח. אסור להוסיף למירשם קמח מצות.

סוד קטן

כדי שקציצות תצאנה נימוחות, כמעט יוצא מן הכלל, יש לבקש מהקצב שיטח מול העיניים, ש'ו'ש'ה' מיני כשר שונים.

שליש לבן, שלישי בקר, ושליש עגל או כבש. לעולם לא לקנות כשר קצוץ מוכן, גם אם הרבי מוכרתי וויץ כעצמו התום באהבה.

פוגי הכשר השונים השוכים מאד, וחובה להקפיד לפחות על חצי לבן, וחצי בקר. הכרד הטעם משמעותי מאד. תמיד לטחון אצל הקצב. חבל ללכך מכוונת ללא צורך בבית. ועוד דבר.

למרות אופנת ה"כשר הרזה", מי שרוצה "כשר טעים" יקפיד לכוזר שומנים הגונים בעסק. שומן זה נותן את כל העסיסיות והטעם הטוב.

לכל הציפורים

הבודדות

מירפאה חינם

יש בארץ חברי-כנסת אחד מיליוני מאוד, גר בסביון מאוד, הגיע מצרפת מאוד, (להמשיך!) איש זה אינו זקום לאויבים, כל העיתונאים חברים שלו. אם מישהו עוד לא קלט במי המדובר, אוסיף עוד רמז, המתייחס למערכת יחסי הציבור שלו. מערכת זו, אם להתבטא קטן, לוקה בחוסר קואורדינציה כרוני מסויים בין זרועותיה המבטיחות לאלה המקיימות. כולם משמיצים אותו בתא-וזה, אבל עובדות הן עובדות.

לפי יוזמתו ואיגונו של האיש, פועלת מירפאה ברחוב ביאליק 6 בתל-אביב, (לדי שוק הכרמל) אשר מקבלת את כל החלקאים, הציפורים הנוודות, וסתם תפרנים במצב די טוב, נטולי קופת-חולים, לטיפול ראשון חינם. באם יש צורך בביקורים חוזרים (והמגמה היא בהחלט לא לזיום אותם) מקבלים אצל הרופאים העובדים עם המרפאה הנחות של עד חמישים אחוז. זה כולל רופאי שניים, שמלבד הנחות, יש אפשרות לשלם להם חודשי ומודרג במיקרה של הוצאה גדולה יחסית. הנחות הן גם למעבדה, טיפולים פיזיותרפיים, ובית-מרחקת המוכר את התרופות בעשרים אחוז הנחה. מי שזקוק לרופאים פרטיים, יכול להבין את גודל ההקלה. שלחתי חברה, ועוד חברה, ואין מה לעשות נגד זה. העסק באמת עובד. לא בודקים שום תעודות, ומאמינים לאזרח על פי מוצא פיו. הרופאה הרוסית מתייחסת בחום ולבניות, ובכלל אין את ההרשעה שלוע. שים שם לחם חסד. אז זהו, שנתעז.

סיפרתי את זה באושר רב לחבר עיתון נאי, אבל הלה רק הביט בי בייאוש גמור, וסיפר לי סיפור. אל ג'והעון בא אדם, וביקש להיכנס. הביט המלאך גבריאל ברשימתו, חיסט את הסומברו חזרה על עיניו ובאדישות הורה לו, עם הסיגור, את הכיוון לנהיגים. "זה לא יתכן!" צווח

פינת המדליות

העכברים באים!

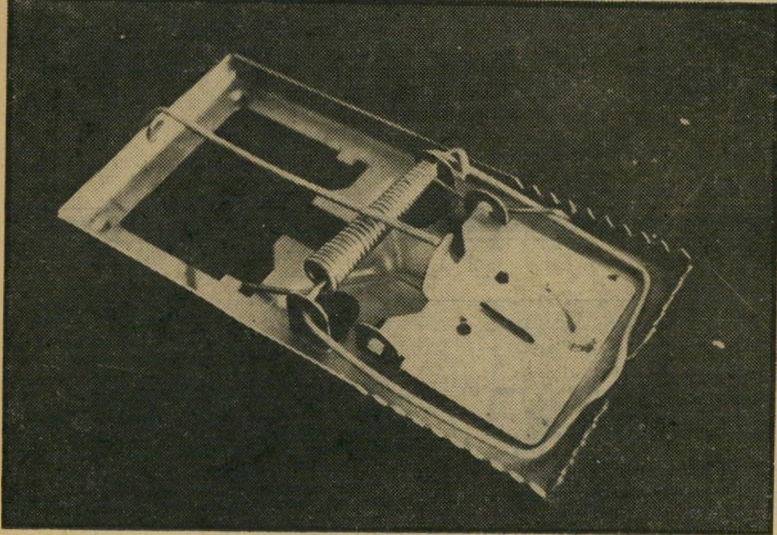
העכברים באים!

סיפור זה שוכב בהקפאה עמוקה עוד משנה שעברה, אך דומה שיהיה אקטואלי בכל דור ודור. אם היו לי עכבות מסוימות בקשר להעלאת הנושא עד כה, זה רק בגלל אמה שלי, שאי ידועת השפה העיברית אינה מפריעה לה לכרסם את המדור עד העצם. בכדי לפענח מה הקליגער קופ' שלה כותבת. איך — הרהרתי בלב כבד — אהרוס את מעמדה האיתן בין חברותיה? אני הרי מכירה את העסק. כל גזק בבית הצאצא מוריד את הניקוד בלי רחמנות. לעכבר, אין אפילו מחירון. אין! לא קיים דבר כזה! ודבר כזה בדיוק מצאתי רץ-רץ-רץ מהר, והוצה את הסלון אל חור לא נודע. יכולתי לבחור בין התעלפות, או טיפוס לבודים עם סירוב לרדת משם, אבל בין כה וכה לא היה שום קהל, כך שהיה זה פשוט מעשי יותר להזעיק את המומחים.

פתחתי את דפי זהב, חייגתי הזמנתי את השקן הראשון, אשר נוסף לדיקלום המקובל, הבטיח לי גם אחריית. הוא בא, הרס לי חצי יום שביובו בשרעפים מיק-צועיים, ובסוף שם לי את הדיאגנוזה: "מסוכנת שבכל אביה הם באים מהשדות. ואין מה לעשות נגד זה. לפני שהלך, שיל-של כמה שקיות קוקר תכלת מורעל שכל שוויו עשר לירות, גבה שבע מאות לירות סימליות (כך דרשו כולם) ויצא ושחם וטוב לב.

העכברים לא היו באים אל המזון חלילה, שכן זה האחרון היה בגדר לא מצוי, פשוט

רעבים, הוא גם הבטיח שהרעל שלו מאוד מיוחד, והעכברים לא ימותו לי בבית, אלא ילכו למות בחוץ, כי הרעל גורם להם לחנק ולחוסר אוויר. ביתי די מרווח. זה אולי החסבר היחיד מדוע לא חסר היה להם אוויר, ועכבר אחד החליט להעדיף התפגרות נוחה מאחרי המקרר. עד שגילינו זאת, בקעו ריחות אימים. בעלי לא אמר לי מילה, אבל ידעתי לפי מבטו האילם שהוא מאשים אותי בדברים גוראים. החברים היו בעסק. אצל הרבה מהם, מסתבר, ביקר מגעילו קטן. את כל הקוקר ורקתי, לפני שתיקרות כפולות בילתי נית-נות לפרוק יהפכו לי לבתי-עלמין. אחרי שגמרנו עם כל המומחים, החלטנו להמר על מלכודת. שיגעון של המצאה, והרי ה' מימצאים, מלכודת הכלוב המחורר, בה שמים גבינה, עובדת נהדר רק בהתחלה. אחר-כך דבק בה איזה ריח כניראה, כיוון שהעכברים לא ניכנסים גם לפיתיון גבינת יוקרה משווייץ. אל גבינה חריפה הם לא באים. רק אל "גוש חלב". חוץ מזה יש טכס ההוצאה להורג, שבו משקיעים את המלכודת בבלי מים, להטביע את ה' איכססס, וזה משהו איים ונורא אם אין איזה יוסקה בסביבה, שיעשה זאת. לאחי לונה מוכרים בכל חנות כלי-עבודה צב-עים ולינין — מלכודות עם קפיץ, שאין יעילות מהן. ניתן להשיגן באלפים, במרכז המיסחרי נגייים שליד הרצליה-פיתוח, וברוקס, כפרי-שמרית. כדאי להעדיף את הקטנה יותר, העולה שש לירות בלבד.

קורס מזורז בעובדות החיים

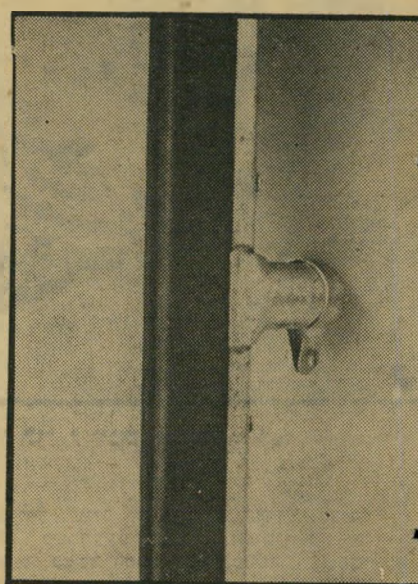
ככדי שלא יהיה כואב הלב לזרוק אותה יחד עם הקורבן מפושט האברים. הפרדת העכבר מהמלכודת, היא גרז בילתי אפי-שירי לבעלי מערכת עיכול רגיזה. יש לנעול את דלתות החדר שבו מוצבת ה' מלכודת, כדי שלא יבוא הרחרהן הביתי ויתקע ורוביבת בעסק, חלילה. לבקש מהמוכר הוראות תיפעול מדויקות, להיזהר מאוד. זה תופס גם אצבעות. להרחיק מ' ילדים.

עוד דבר, העכברים אהבים לבוא ל' בני-יורק מוכרים ריבועי קרטון קטנים מרזחים באיזה דבק צמיג מאוד, שריחו מושך את המכרסמים. הם באים, ופשוט נידבקים לקרטון — אותו משלשים ל' ארובת הזבל. היבואן שיביא זאת לארץ — יעשה הון.

זהו. זה כל העסק. כל זמן שמטפלים בהם באמצעים עדינים של חיסוי הבית, ופיזור רעלים, הם באים לעשות חניגות. ברגע שמכניסים את הקפיץ המשטח, הם הולכים לרקוד בלוקיישן אחר. זה בדוק.

לא מצוי בחוץ. כל לילה היינו חותמים בשעוזה את פח האשפה המרוקן, וכל בוקר היינו מוצאים חריונים קטנים שהורים, אות למסיבות הלילה סביב דברי הפלסטיק שנימצאו מכרסמים ללא תקנה. המומחה בא שנית, וטיפטף לי תיאוריה שהם מכרסמים פלסטיק, כיוון שהם לא

האיש, וזיעזע את שערי ג'והעון. "אתה טועה! אני ביצעת פעם מעשה טוב!" המלאך גבריאל הביט בו במבט מחודש. "כן?" התעניין לדעת, "מה עשית?" "אני", הצטדק האיש, "אני נתתי פעם גרוש לזקנה!" "לכל הרוחות!" אמר המלאך גבריאל ומעץ את הסיגור, "זה באמת מעשה טוב." הטמין ראשו בכף ידו, וחשב, לפתע, אורו עיניו. פניסם נדלקו לו בראש. — "בוא הנה! בוא הנה יה גבנו!" צהל, "קח את הגרוש שלך חזרה," שילשלו לו מטבע, "ות'חפף מהשער!" הוא קצת נבלה החבר הזה, אבל חוץ מזה הוא בסדר.

הפטנט הסודי לפרווה על ריפודים

עובדה מרנינה שעמדתי עליה, ועל כן איני עושה אותה לעולם. את הפטנט מכרה לי חברה נוצצת, אשר ערכה לי שערוריות במרתון, לבל אעז להדפיס את שמה, שכן את תהילתה בחיים היא אינה מוכנה לקבל בשום פנים ואופן דרך שערות על הריפוד. ובכן, מה עושים? הולכים לשקם או לסופר-מרקט, וקונים מגב גומי כמו זה המצולם, חשוב שהמגב יהיה מהסוג החשור, הרך, הגומאזווירי כזה, המקופל לשתי רצועות, שכן רק הסוג הזה אוסף שיער, קוונים מגב אחד עם מקל, אשר ישמש לאיסוף שיער מהקפטי חים, ומגב אחד ללא המקל, שיחוק ביד כמיברשת, עבור ספות וכורסאות. זה פשוט יוצא מן הכלל.